

**ДОТРИМАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ НЕЙТРАЛЬНОСТІ В СУЧАСНИХ
ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ЗМІ**

У період політичної нестабільності та всепоглинаючої безцензурної боротьби за владу дедалі більшим полем бою політиків стають сучасні засоби масової інформації (ЗМІ). В цьому випадку як преса так і телебачення майже на однаковому рівні експлуатації представниками владних кіл. Завуальовані інформаційні війни локалізованого характеру часто приховують справжню політичну картину від споживача інформації.

Спостерігаючи дану тенденцію, стає цікавим, яким чином з такою неймовірно швидкістю джерела інформації перетворились на джерела прибутку їх власників і звідки ж народу знати правду. Проаналізувавши пресу та телебачення всього періоду незалежності, можна впевнитись, що підвищення заангажованості ЗМІ припадає саме на періоди правління Президентів України Л.Д. Кучми та В.Ф. Януковича.

Українське телебачення як головний інструмент формування громадської думки поступово віддає перевагу розважальній функції, при тому ігноруючи інформування, а в ньому й усі принципи об'єктивності. Інформація політичного спрямування стає більше засобом маніпуляції, ніж свідченням реальної ситуації в країні. Проаналізувавши роботу Першого національного телеканалу (єдиного держаного телевізійного джерела інформування в Україні) бачимо, що його глядачі інформуються суто про життя та діяльність керівного складу країни. Підтвердженням цієї тези є слова Президента Академії Української преси (АУП) Валерія Іванова про те, що «такої заангажованості преси не було навіть за часів правління Л.Д. Кучми.»

Але ж як показало дослідження відсутність інформування про політичну опозицію притаманне й комерційним ЗМІ. В минулому році різко зменшилась до неї цікавість власників джерел інформації. Згідно з контент-аналізом теленовин за 11 місяців минулого року, який був проведений АУП разом з Інститутом соціології, в жовтні 2011 року 67% ефірного часу інформаційних програм було присвячено владі, натомість опозицію можна було побачити в 2,5 рази менше. В такому висвітленні подій сучасності можна провести яскраву паралель з радянськими часами, а особливо з радянською пропагандою.

В цьому питанні найбільшою проблемою є те, що володарі медіа самостійно контролюють роботу журналістів. Досить показові данні про присутність владних сил й опозиції на основних каналах країни. Справам присвяченим партії, її представникам в органах влади й союзникам телебачення присвячувало в середньому 60-70% ефіру, в той час коли їхнім опонентам – приблизно 20-30%. Яскравіше за все ця тенденція спостерігається на Першому національному телеканалі України та Інтері (які, доречі, мають найбільше покриття!).

Науковий керівник – В. М. Васильченко, к. філол. н., доц.